

opusdei.org

Posvećivanje rada i evangelizacija društva

Povodom blagdana sv. Josipa Radnika donosimo članak o ključnom aspektu poruke sv. Josemarije Escriva: rasti u svetosti prikazivanjem posla dovršenog i izvršavanog u ljubavi prema Bogu.

8.05.2018.

Lako je raspoznati i svijetle i tamne značajke našeg vremena. Ljudski razvoj uz poremećaje s kojima je

pogođen. Društveni napredak u mnogim područjima, kombiniran s barbarskim praksama u drugim područjima. Ujedno napredak i regresija...Papa Ivan Pavao II. i njegovi nasljednici često su upućivali na tu stvarnost.[1] Pozvani smo da preobrazimo društvo oko sebe prema Božjoj volji. Međutim, mnogi ljudi toga nisu svjesni i misle da je ta misija samo za one koji su u vladi ili koji su bogati i utjecajni. Za njih, njihova uloga je uloga gledatelja, mogu pljeskati ili protestirati, no oni nisu igrači na terenu.

Ovaj stav ne može biti naš jer se ne slaže s realnošću našega kršćanskog poziva. „Mi kršćani imamo nadnaravnu odgovornost da surađujemo s Božjom moći. Jer ovo je Njegov milosrdan plan. Želi da ponovno uspostavimo red koji je bio poremećen, vratimo vremenitim strukturama svih naroda njihovu prirodnu funkciju kao

instrumentima za napredak
čovječanstva i njihovu nadnaravnu
funkciju kao sredstvima koja vode do
Boga, za otkupljenje.“[2]

Mi nismo samo gledatelji. Upravo
suprotno, laici imaju specifičnu
misiju posvećivanja svijeta „iznutra
poput kvasca“[3] koji "nastoji dati
kršćansko usmjerenje radu i
ljudskim institucijama i
strukturama.“[4] Riječima Drugog
vatikanskog koncila, laici bi trebali
„prosvijetliti i odrediti sve vremenite
stvari s kojima su blisko povezani da
se one mogu dogoditi i razvijati
prema Kristu i da mogu biti na slavu
Stvoritelja i Otkupitelja.“[5] Jednom
riječju: „evangelizirati cijeli svijet
iznutra pokazujući kako je Krist
otkupio cijelo čovječanstvo.“[6]

Svi imamo potrebnu moć za to, iako
to nije ljudska moć. Naša je moć
molitva i rad pretvoren u molitvu.
„Molitva je najmoćnije oružje koje

kršćanin ima. Molitva nas čini učinkovitima. Molitva nas usređuje. Molitva nam daje svu snagu koju trebamo kako bismo ispunili Božju volju.“[7] Rad pretvoren u molitvu je specifično sredstvo koje imamo kako bismo preobrazili društvo. Ne samo rad, nego posvećen rad.

Bog je sv. Josemariji dao svjetlo da shvati ovo 7. srpnja 1931. dok je slavio Svetu Misu. Dok je podizao Svetu Euharistiju, Isusove riječi su snažno odjeknule u njegovoj duši. "Kada budem uzdignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi."[8] „Savršeno razumijem. Naš Gospodina nam je govorio: ako mene staviš u središte svih ljudskih aktivnosti, ispunjavajući dužnosti u svakom trenutku, budući moj svjedok u onome što se čini veliko i u onome što se čini malo...onda omnia traham ad meipsum! Moje kraljevstvo među vama bit će stvarnost![9]

Evangelizacija društva

Zadatak izgradnje ljudskog društva u skladu s njihovim dostojanstvom Bog je povjerio muškarcu i ženi u službi njihovog zemaljskog i vječnog dobra.

[10] To zahtijeva društvo čiji zakoni, moralni običaji i institucije potiču cjelovito dobro svojih građana, društvo u kojem svaka osoba raste tražeći dobro bližnjih, budući da čovjek "ne može postići vlastito ispunjenje, osim u iskrenom davanju sebe drugima".[11]

Međutim, grijeh naših prvih roditelja i izobilnost grijeha uveli su veliki nered u svijet. Kao što naučava Katekizam Katoličke crkve, "Tako grijeh čini ljude međusobno sudionicima u zlu i uzrokuje da požuda, nasilje i nepravda vladaju nad njima. Grijeh dovodi do nastanka društvenih situacija i institucija koje su u suprotnosti s božanskom dobrotom. 'Strukture

grijeha' su izraz i posljedica osobnih grijeha.”[12] Krist naš Gospodin, Sin Božji koji je postao čovjekom, došao je na svijet da nas otkupi od grijeha i njegovih posljedica. Evangelizacija društva znači sljedeće: oslobođenje društva od posljedica koje nam navodi Katekizam. U jednu ruku, to znači oslobođenje od struktura grijeha, npr. od građanskih zakona i običaja koji se protive moralnom zakonu. Na dubljoj razini, to znači težiti osiguranju da ljudskim odnosima upravlja ljubav Kristova, oslobođena od sebičnosti požude, nasilja i nepravde.

“Tvoj zadatak kao kršćanina je pobrinuti se da Kristova ljubav i sloboda predsjedaju nad svim aspektima modernog života: kulturom i gospodarstvom, radom i odmorom, obiteljskim životom i društvenim odnosima.”[13] Evangelizacija društva ne znači nametati istinu vjere ikome.

Kršćanski duh zahtijeva poštivanje slobode svake osobe, u vjerskoj praksi, da djeluje u skladu sa svojom savješću, čak i kada je u krivu, sve dok su zahtjevi javnog reda i morala zaštićeni.[14] Oni bi trebali biti dovedeni do istine, koja se u punini nalazi samo u katoličkoj vjeri, našim primjerom i riječju, nikada prisilom. Čin vjere je autentičan samo ako je slobodan. Ali kada kršćani potiču poštivanje ljudskog života u građanskom pravu od trenutka začeća, postojanosti obitelji kroz prepoznavanje neraskidivosti braka, roditeljskog prava na obrazovanje djece bilo u javnim ili privatnim školama, prava na istinitost informacija, javnog morala, pravde u radnim odnosima, itd... oni ne pokušavaju nametnuti svoju vjeru drugima.

Umjesto toga, obavljaju svoju dužnost kao građani i pomažu u ostvarivanju, koliko god mogu, boljeg

društva u skladu s dostojanstvom ljudske osobe. Kršćani posjeduju posebnu sigurnost o pravednosti tih zahtjeva zahvaljujući božanskom otkrivenju. Ali oni također mogu biti spoznati ljudskim razumom i stoga svi muškarci i žene, bez obzira na svoja uvjerenja, mogu shvatiti važnost i vrijednost ovih načela za život društva.

"Borite se da biste osigurali da te institucije i strukture u kojima radite i krećete se s punim pravima građana budu u skladu s načelima koja upravljaju kršćanskim pogledom na život. Na taj način možete biti sigurni da ljudima dajete sredstva za život u skladu s njihovom stvarnom vrijednosti; i omogućit ćete mnogim dušama, uz milost Božju, da osobno odgovore svom kršćanskom pozivu." [15] To zahtijeva "popravak institucija i uvjeta svijeta ... kako bi mogli voljeti umjesto sprječavati praksu krjeposti". [16] Svaki građanin

trebao bi težiti pravednijem društvu - težnja koju ojačava kršćaninova vjera - tražeći zajedničko dobro društva. To zajedničko dobro nije samo pitanje gospodarskog razvoja, iako sigurno to uključuje, i ponekad to može biti najhitnija potreba. Iznad svega, ono zahtijeva najbolje moguće uvjete kako bi se osigurala sloboda, pravda i čestitost u moralnom životu i miru u društvu, u skladu s dostojanstvom svakog ljudskog bića.

Kršćani koji čine sve što mogu za bolje društvo na taj se način ponašaju u skladu sa svojom vjerom. Ne slijede političku ideologiju otvorenu mišljenjima. "Tako su se prvi kršćani ponašali. Nisu imali nikakvih društvenih ili ljudskih programa koje bi trebali ispuniti zbog svog nadnaravnog poziva. Ali bili su puni duha, s pogledom na život i svijet koji nije mogao ne imati jasne posljedice na društvo u kojem su živjeli".[17] "Apostolski zadatak

koji je Krist povjerio svim svojim učenicima dovodi do specifičnih rezultata u društvenim pitanjima. Neshvatljivo je da kršćanin, kako bi ispunio svoj zadatak, mora okrenuti leđa svijetu i postati kapitulatant s obzirom na ljudsku prirodu".[18]

Moramo donijeti iscjeljujući balzam Kristova duha u društvene strukture društva oko nas. Ali to nije dovoljno. Iako se može činiti uzvišenim ciljem, to je jednostavno temeljni zahtjev. Potrebno je mnogo više. Ljudima oko nas moramo pomoći da žive svoju kršćansku vjeru cjelovito kako bi svaki od njih sa svoje pozicije mogao širiti svijetlo i ljubav Kristovu, dobar miris Kristov[19], kroz svakodnevne radnje. Cilj nije da se pročiste strukture, nego da osobe postanu svete. Bilo bi pogrešno ne brinuti hoće li društveni zakoni i moral biti u skladu s kršćanskim duhom, ali isto tako bi bilo pogrešno misliti kako je to dovoljno. Štoviše, u tom trenutku

te zdrave strukture ponovno bi bile ugrožene. Uvijek moramo počinjati iznova. "Novo čovječanstvo ne može se naći ako se ljudi ne obnavljaju u vječno izvirućim vodama krštenja i životu življenom kao što evanđelje podučava".

Posredstvom rada

"O tome da se ti i ja ponašamo kako Bog hoće - ne zaboravi - ovise mnoge velike stvari." [21] Ono od najvećeg značaja je osobna svetost, naše jedinstvo s Bogom. To je put koji vodi prema evangeliziranju društva."Svatko od nas treba biti *alter Christus, ipse Christus*: drugi Krist, sam Krist. Samo ćemo tako moći preuzeti ovaj veličanstveni, silni, beskrajni pothvat: da posvetimo sva vremenita ustrojstva u njihovoj biti i da u njih unesemo kvasac Otkupljenja." [22] Nikad ne smijemo izgubiti sol, svjetlo i vatru koje nam je Bog dao da preobrazimo svoje

okruženje. Kako je Ivan Pavao II rekao, "to je zadatak koji zahtijeva hrabrost i strpljenje." [23] Hrabrost jer se ne smijemo bojati sukobiti se s prevladavajućom atmosferom kad je to potrebno. I strpljenje jer je potrebno vrijeme da se društvo promijeni iznutra. U međuvremenu se ne smijemo priviknuti na zlo koje cvjeta oko nas: to ne bi značilo ništa drugo nego podleći mu. "Kršćanin mora uvijek biti spreman društvo iznutra posvećivati jer je on sav u svijetu, ali nije od onoga svijeta u kojemu se - ne po njegovu stvarnom značaju nego po svojevolumnom defektu, po grijehu - poriče Bog i negira njegova ljubazna želja za otkupljenjem." [24]

Bog od nas želi da društvo oko sebe "namočimo" kršćanskim duhom, i to posvećivanjem svojeg profesionalnog rada jer upravo radom kršćanin pokazuje vlast nad stvorenim: usmjerujući ga prema Isusu Kristu,

centru u kojem će sve biti ujedinjeno. Profesionalni rad je prijeko potrebno sredstvo prema društvenom napretku i većoj pravdi u međuljudskim odnosima.

Svatko od nas mora prionuti na taj posao evangeliziranja društva preko profesionalnog rada. Ponajprije, nastojeći privesti Bogu suradnike ili one koje susrećemo u poslu ne bi li i oni posvećivali svoj posao i širili kršćanski duh oko sebe. Zatim, neodvojivo od već spomenutog, iskreno se truditi da strukture u našem profesionalnom okruženju podliježu moralnom zakonu.

Farmaceut, odvjetnik, novinar... - svatko se mora truditi institucije i odnose u svojoj sferi rada staviti što više pod kršćanski utjecaj. Nije dovoljno izbjegavati "uprljati se" nemoralnim praksama. Trebamo nastojati pročistiti svoje poslovno okruženje dovodeći ga u sklad s

ljudskim i kršćanskim
dostojanstvom.

"Formacija koju primamo treba u nama probuditi instinkt, zdravu čežnju da taj posao na koji upravo prijanjamo uskladimo sa zahtjevima kršćanske savjesti, s božanskim zapovjedima koje trebaju ravnati društvom i ljudskom djelatnošću. Trebamo biti uvjereni da ne samo da nema nekompatibilnosti između kršćanstva i ovosvjetskih vremenitih problema nego da se prave vrijednosti svakog čovjeka i njegovo, a tako i društveno, dostojanstvo mogu sačuvati samo ako su utemeljeni na kršćanskom pogledu na život."[25]

Dijelovi društva i širi od uskog poslovnog okruženja mogu se radom evangelizirati. Naime, svako vršenje službe u društvu donosi sa sobom pravo na organiziranje i sudjelovanje u raznim projektima od društvenog

značaja - ako želimo, u suradnji s ostalima koji dijele iste ideale. Takvi projekti mogu biti škole koje nude ljudsku i kršćansku formaciju danas toliko hitnu i potrebnu. Zatim razne socijalne inicijative, pro-life organizacije, instituti za zaštitu prava na istinu u medijima ili prava na zdravo moralno okruženje. Sve se to treba provoditi profesionalno, ali iz perspektive djece Božje pozvane na posvećivanje u svijetu.

"Predajmo potpuno svoje živote Bogu, našem Gospodinu, završavajući svoj posao što je bolje moguće, svatko u svojoj profesiji i staležu. Ali ne zaboravimo da imamo samo jednu težnju u svim svojim pothvatima: staviti Krista na vrh svih ljudskih djelatnosti."[26]

[1] Cf. Ivan Pavao II, apostolska pobudnica *Ecclesia in Europa* (28. lipnja 2003.)

[2] sveti Josemaria, Pismo 30. travnja 1946., 19

[3] Drugi vatikanski koncil, *Lumen Gentium*, 31

[4] sveti Josemaria, *Pismo* 9. siječnja 1959., 17;

[5] Drugi vatikanski koncil, *Lumen Gentium*, 31

[6] sveti Josemaria, Razgovori, 112

[7] sveti Josemaria, Kovačnica, 439

[8] Iv 12:32

[9] sveti Josemaria, Bilješke preuzete iz meditacije, 27. listopada 1963.

[10] Cf. Katekizam Katoličke crkve, 353, 1929, 1930

[11] Drugi vatikanski koncil,
Gaudium et Spes, 24

[12] Katekizam Katoličke crkve, Cf.
Ivan Pavao II, apostolska pobudnica
Reconciliatio et poenitentia (2.
prosinca 1984.), 16

[13] sveti Josemaria, Brazda, 302

[14] Cf. Drugi vatikanski koncil,
Dignitatis humanae, 1, 2 i 3

[15] sveti Josemaria, Kovačnica, 718

[16] Drugi vatikanski koncil, Lumen
Gentium, 36

[17] sveti Josemaria, Pismo 9. siječnja
1959.

[18] sveti Josemaria, Susret s
Kristom, 125

[19] Cf. 2 Kor 2:15

[20] Pavao VI, apostolska pobudnica
Evangelii nuntiandi (8. prosinca
1975.), 18

[21] sveti Josemaria, Put, 755

[22] sveti Josemaria, Susret s
Kristom, 183

[23] Ivan Pavao II, enciklika
Centesimus annus (1. svibnja 1991.),
38

[24] sveti Josemaria, Susret s
Kristom, 183

[25] sveti Josemaria, Pismo 6. svibnja
1945., 14

[26] Razgovori, 10

[27] sveti Josemaria, Pismo 6. svibnja
1945., 15

[28] sveti Josemaria, Pismo 15.
listopada 1948., 41; cf. Kovačnica, 68

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/sfasd/](https://opusdei.org/hr-hr/article/sfasd/) (24.03.2026.)